

28 Οκτωβρίου 2019

Άγιος Πορφύριος Κausοκαλυβίτης: Τα παιδιά δεν θέλουν καταπίεση

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Πορφύριος Κausοκαλυβίτης](#)

Να βλέπομε τον Θεό στο πρόσωπο των παιδιών και να δώσομε την αγάπη του Θεού στα παιδιά. Να μάθουν και τα παιδιά να προσεύχονται. Για να προσεύχονται τα παιδιά, πρέπει να έχουν αίμα προσευχομένων γονέων. Εδώ πέφτουν έξω μερικοί και λένε: «Εφόσον οι γονεὶς προσεύχονται, εἶναι εὐσεβεῖς, μελετοῦν τὴν Ἁγία Γραφή και τὰ παιδιά τὰ ἀνάθρεψαν “ἐν παιδείᾳ και νοθεσίᾳ Κυρίου” (Εφ. 6,4). ἐπόμενο εἶναι να γίνουν καλὰ παιδιά». Ορίστε. ὅμως, που βλέπομε ἀντίθετα ἀποτελέσματα λόγω τῆς καταπίεσεως. Δεν εἶναι ἀρκετό να εἶναι οἱ γονεὶς εὐσεβεῖς. Πρέπει να μην καταπιέζουν τὰ παιδιά, για να τὰ κάνουν καλὰ με τὴ βία. Εἶναι δυνατό να διώξομε τὰ παιδιά ἀπ’τον Χριστό, ὅταν ἀκολουθοῦμε τὰ τῆς θρησκείας με ἐγωισμό. Τὰ παιδιά δεν θέλουν καταπίεση. Μην τὰ ἐξαναγκάζετε να σας ἀκολουθήσουν στην ἐκκλησία. Μπορεῖτε να πείτε: «Ὅποιος θέλει, μπορεί να ἐλθει τώρα μαζί μου ἢ ἀργότερα». Αφήστε να μιλήσει στις ψυχές τους ο Θεός. Η αἰτία που μερικῶν εὐσεβῶν γονέων τὰ παιδιά, ὅταν μεγαλώσουν, γίνονται ἀτίθασα κι ἀφήνουν και τὴν Ἐκκλησία κι ὅλα και τρέχουν ἀλλοῦ να ικανοποιηθοῦν εἶναι αὐτὴ ἡ καταπίεση που τους ἀσκούν οἱ «καλοὶ» γονεῖς.

Οἱ τάχα «εὐσεβεῖς» γονεῖς, που εἶχαν τὴ φροντίδα να κάνουν τὰ παιδιά τους «καλοὺς χριστιανούς», μ’ αὐτὴ τὴν αγάπη τους, τὴν ἀνθρώπινη, τὰ καταπίεσαν κι ἐγίνε το ἀντίθετο. Πιέζονται, δηλαδή, ὅταν εἶναι μικρά τὰ παιδιά κι ὅταν γίνουν

δεκαέξι χρόνων δεκαεφτά ή δεκαοχτώ, φθάνουν στο αντίθετο αποτέλεσμα. Αρχίζουν από αντίδραση να πηγαίνουν με παλιοπαρέες και να λένε παλιόλογα.

Ενώ, όταν αναπτύσσονται μέσα στην ελευθερία, βλέποντας συγχρόνως το καλό παράδειγμα των μεγάλων, χαιρόμαστε να τα βλέπομε. Αυτό είναι το μυστικό, να είσαι καλός, να είσαι άγιος, για να εμπνέεις, να ακτινοβολείς. Η ζωή των παιδιών φαίνεται να επηρεάζεται απ' την ακτινοβολία των γονέων. Επιμένουν οι γονείς: «Άντε να εξομολογηθείς,- άντε να μεταλάβεις, άντε να κάνεις εκείνο...», τίποτα δεν γίνεται. Ενώ βλέπει εσένανε. Αυτό που ζεις, αυτό και ακτινοβολείς. Ακτινοβολεί ο Χριστός μέσα σου; Αυτό πηγαίνει στο παιδί σου. Εκεί βρίσκεται το μυστικό. Κι αν γίνει αυτό, όταν το παιδί είναι μικρό στην ηλικία, δεν θα χρειασθεί να κοπιάσει πολύ όταν μεγαλώσει. Πάνω σε αυτό το θέμα ακριβώς ο σοφός Σολομών χρησιμοποιεί μια ωραιότατη εικόνα, τονίζοντας τη σημασία που έχει το καλό ξεκίνημα, η καλή αρχή, το καλό θεμέλιο. Λέγει σ' ένα σημείο: «Ο ορθίσιος προς αυτήν (την σοφίαν) ου κοπιάσει πάρεδρον γαρ ευρήσει των πυλών αυτού» (Σοφ. Σολ. 6, 14). Ο «όρθρος προς αυτήν» είναι η από νεαρά ηλικία, απασχόλησις με αυτή, τη σοφία. Σοφία είναι ο Χριστός. Η λέξη «πάρεδρος» σημαίνει «βρίσκεται πλησίον», όταν οι γονείς είναι άγιοι και το μεταδώσουν αυτό στο παιδί και του δώσουν αγωγή εν Κυρίω, τότε το παιδί, ό,τι επιδράσεις κακές κι αν έχει απ' το περιβάλλον του, δεν επηρεάζεται, διότι έξω απ' την πόρτα του θα βρίσκεται η Σοφία, ο Χριστός. Δεν θα κοπιάσει, για να την αποκτήσει. Φαίνεται πολύ δύσκολο να γίνεις καλός, αλλά στην πραγματικότητα είναι πολύ εύκολο, όταν από μικρός ξεκινήσεις με καλά βιώματα. Μεγαλώνοντας δεν χρειάζεται κόπος, το έχεις μέσα σου το καλό, το ζεις. Δεν κοπιάζεις, το έχεις ζήσει, είναι περιουσία σου, που τη διατηρείς, αν προσέξεις, σε όλη σου τη ζωή.

Με τήν προσευχή και την αγιοσύνη μπορείτε να βοηθήσετε και τα παιδιά στο σχολείο.

Αυτό που γίνεται με τους γονείς, μπορεί να γίνει και με τους εκπαιδευτικούς. Με την προσευχή και την αγιοσύνη μπορείτε να βοηθήσετε και τα παιδιά στο σχολείο. Μπορεί να τα επισκιάσει η χάρις του Θεού και να γίνουν καλά. Μην προσπαθείτε με ανθρώπινους τρόπους να διορθώσετε κακές καταστάσεις. Δεν έρχεται κανένα καλό αποτέλεσμα. Μόνο με την προσευχή θα φέρετε αποτέλεσμα. Να επικαλείσθε την θεία χάρι για όλους. Να πάει η θεία χάρις μέσα στην ψυχή τους και να τους αλλοιώσει. Αυτό θα πει χριστιανός.

Εσείς οι εκπαιδευτικοί μυστικά, χωρίς να το καταλαβαίνετε, μεταδίδετε στα παιδιά το άγχος και τα επηρεάζετε. Με την πίστη φεύγει το άγχος. Τί λέμε; «Και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθήμεθα» Ν' ανταποκρίνεσθε στην

αγάπη των παιδιών με διάκριση. Έτσι άμα σας αγαπήσουν, θα μπορέσετε να τα οδηγήσετε κοντά στον Χριστό. Θα γίνετε εσείς το μέσον. Η αγάπη σας να είναι αληθινή. Να μην τ' αγαπάτε ανθρώπινα, όπως κάνουν συνήθως οι γονείς· δεν τα βοηθάτε. Αγάπη εν προσευχή, εν Χριστώ αγάπη. Αυτή ωφελεί πραγματικά. Κάθε παιδί που βλέπετε, να προσεύχεσθε γι' αυτό και ο Θεός θα στέλνει την χάρι Του και θα το ενώνει μαζί Του. Προτού μπειτε στην τάξη, και ειδικά σε δύσκολα τμήματα, να λέτε την ευχή: «Κύριε Ιησού Χριστέ...». Μπαίνοντας ν' αγκαλιάζετε με το βλέμμα σας όλα τα παιδιά, να προσεύχεσθε και μετά να μιλάτε προσφέροντας όλο σας τον εαυτό. Κάνοντας αυτή την προσφορά εν Χριστώ, θα χαίρεστε. Έτσι θ' αγιάζετε κι εσείς και τα παιδιά. Θα ζείτε μέσα στην αγάπη του Χριστού και στην Εκκλησία, διότι θα γίνεσθε καλοί μέσα στην εργασία.

Αν κάποιος μαθητής δημιουργήσει πρόβλημα, κάνετε πρώτα μια γενική παρατήρηση λέγοντας;

-Παιδιά, εδώ ήλθαμε για μάθημα, για σοβαρή δουλειά. Βρίσκομαι κοντά σας, για να σας βοηθήσω. Κι εσείς κουράζεστε, για να πετύχετε στη ζωή. Κι εγώ, που σας αγαπάω πάρα πολύ, κοπιάζω. Γι' αυτό, σας παρακαλώ, να κάνετε ησυχία, για να πετύχομε το σκοπό μας.

Δεν θα κοιτάζετε αυτόν που παραφέρθηκε. Αν συνεχίσει, απευθύνεστε στον ίδιο όχι με θυμό αλλά σοβαρά και σταθερά. Θα προσέχετε να επιβάλλεσθε στην τάξη, για να μπορείτε να επιδράσετε και στις ψυχές τους. Δεν φταίνει τα παιδιά που είναι δύσκολα. Αυτό οφείλεται στους μεγάλους.

Στα παιδιά να μη λέτε πολλά για τον Χριστό, για τον Θεό, αλλά να προσεύχεσθε στον Θεό για τα παιδιά. Τα λόγια χτυπούν στ' αυτιά, ενώ η προσευχή πηγαίνει στην καρδιά. Ακούστε ένα μυστικό. Την πρώτη ημέρα που θα μπειτε στην τάξη, να μην κάνετε μάθημα. Να τους μιλήσετε ωραία. Μία-μία τις λέξεις. Να φερθείτε με αγάπη στα παιδιά. Στην αρχή να μην τους μιλήσετε καθόλου περί Θεού, ούτε περί ψυχής. Άλλη φορά αυτά, αργότερα. Την ημέρα, όμως, που θα τους μιλήσετε για τον Θεό, θα προετοιμαστείτε καλά και θα τους πείτε:

-Υπάρχει ένα θέμα, για το οποίο πολλοί αμφιβάλλουν. Είναι το θέμα «Θεός». Τί γνώμη έχετε;

Έπειτα συζήτηση. Άλλη ημέρα το θέμα «ψυχή»:

-Υπάρχει ψυχή;

Έπειτα να μιλήσετε για το κακό από πλευράς φιλοσοφικής. Να τους πείτε ότι έχουμε

δύο εαυτούς, τον καλό και τον κακό. Πρέπει να καλλιεργήσουμε τον καλό. Αυτός θέλει την πρόοδο, την καλοσύνη, την αγάπη. Αυτόν πρέπει να ξυπνήσουμε, για να γίνουμε άνθρωποι σωστοί στην κοινωνία. Να θυμηθείτε εκείνο: «Ψυχή μου, ψυχή μου, ανά-στα, τί καθεύδεις;» (Κοντάκιον Μεγάλου Κανόνος αγ. Ανδρέου Κρήτης). Να μην τους τα πείτε, όμως έτσι, αλλά με άλλα λόγια περίπου έτσι: «Παιδιά, να είστε ξύπνιοι για τη μόρφωση, για το καλό. για την αγάπη. Μόνο η αγάπη τα κάνει όλα όμορφα και γεμίζει η ζωή μας κι αποκτάει νόημα. Ο κακός εαυτός θέλει την τεμπελιά, την αδιαφορία. Αλλ' αυτό κάνει άνοστη τη ζωή, χωρίς νόημα κι ομορφιά».

Όλα όμως, αυτά θέλουν προετοιμασία. Η αγάπη απαιτεί θυσίες, και πολύ συχνά και θυσία χρόνου. Να δίνετε την πρώτη θέση στην κατάρτιση, για να είστε έτοιμοι να προσφέρετε στα παιδιά. Να είστε έτοιμοι κι όλα να τα λέτε με αγάπη και προπάντων με χαρά. Να τους δείχνετε όλη σας την αγάπη και να ξέρετε τί θέλετε και τί λέτε. Αλλά θέλει και τέχνη πώς θα φερθείτε στα παιδιά. Πάνω σ' αυτό είχα ακούσει κάτι χαριτωμένο. Προσέξτε το.

Κάποιος δάσκαλος, ευχαριστημένος απ' όλα τα παιδιά, υπέφερε απ' τις αταξίες κάποιου μαθητή κι ήθελε να τον αποβάλει απ' το σχολείο. Εν τω μεταξύ ήλθε νέος δάσκαλος κι ανέλαβε την τάξη. Για τον συγκεκριμένο μαθητή πήρε τις σχετικές πληροφορίες. Ο καινούργιος, μαθαίνοντας για τον μαθητή ότι είχε πάθος για το ποδήλατο, τη δεύτερη ημέρα, όταν μπήκε στην τάξη. είπε:

-Παιδιά, έχω μια στενοχώρια. Κάθομαι μακριά και τα πόδια μου με πονούν να περπατώ και θέλω να χρησιμοποιήσω ποδήλατο, άλλα δεν ξέρω να το κινώ. Ξέρει κανείς να με μάθει;

Πετάγεται, λοιπόν, ο άτακτος.

- Εγώ, λέει, θα σε μάθω!
- Ξέρεις;
- Ναι, ξέρω.

Κι από τότε γίνανε πολύ καλοί φίλοι, μέχρι που στενοχωρήθηκε ο παλιός δάσκαλος, που το έβλεπε. Ένωσε ότι δεν ήταν άξιος ο ίδιος να επιβληθεί στον μαθητή.

Συμβαίνει πολλές φορές να υπάρχουν στο σχολείο ορφανά παιδιά. Δύσκολο πράγμα η ορφάνια. Όποιος στερήθηκε τους γονείς του, και μάλιστα σε μικρή ηλικία, έγινε δυστυχισμένος στη ζωή. Αν, όμως, απέκτησε πνευματικούς γονείς τον Χριστό και την Παναγία μας, έγινε άγιος. Να φέρεσθε στα ορφανά παιδιά με αγάπη και

κατανόηση, αλλά κυρίως να τα συνδέετε με τον Χριστό και με την Εκκλησία.

Πηγή: *Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής Χανίων: «Γέροντος Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου – Βίος και Λόγοι».* 2007.